

Ο COVID ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ #4

Ένα φάντασμα πλανιέται πάνω από την Αθήνα: «θα εμβολιαστείς ή όχι», «εμβολιάστηκες;», «πώς ήταν το εμβόλιο;». Εντωμεταξύ, «οι εργαζόμενοι (σε λιανεμπόριο, εστίαση, χρηματοπιστωτικές και ασφαλιστικές δραστηριότητες, μεταφορές, υπηρεσίες καθαρισμού, κομμωτήρια, κουρεία και κέντρα αισθητικής, υπηρεσίες τυχερών παιχνιδιών και στοιχημάτων, σχολές οδηγών) πρέπει να υποβάλλονται υποχρεωτικά σε δυο self test ανά εβδομάδα [...] το πρώτο self test παρέχεται δωρεάν από το κράτος αλλά το δεύτερο πρέπει να το πληρώσει ο εργοδότης.»¹. Ταυτόχρονα, η «απελευθέρωση» των μετακινήσεων με ακτοπλοϊκά ή αεροπορικά μέσα προϋποθέτει «είτε πιστοποιητικό εμβολιασμού (14 μέρες μετά την 2η δόση) είτε τεστ PCR (μοριακό) 72 ωρών, είτε rapid test, είτε self-test 24 ωρών, είτε αποδεικτικό νόσησης» ενώ, «ο έλεγχος θα πραγματοποιείται υποχρεωτικά από τις αεροπορικές και τις ακτοπλοϊκές εταιρίες, ενώ υπόχρεοι θα είναι όλοι οι ημεδαποί και αλλοδαποί ταξιδιώτες άνω των 5 ετών.»².

Ο ατελείωτος εγκλεισμός με κρατική εντολή, η έκτακτη ανάγκη και το σοκ του «τέλους του κόσμου», για το οποίο δεν υπάρχει καμία άλλη ερμηνεία πέραν της κρατικής αφήγησης της «υγειονομικής κρίσης» σκηνοθετούν την υποχώρηση τους υπό το χυδαίο όνομα «επιχείρηση ελευθερία» την ίδια στιγμή που οι κρατικές εντολές μας περιτυλίσσουν σε ένα νέο (;) δίκτυο πειθαρχήσεων και καταναγκασμών, αδιάλλειπτου αυτο-ελέγχου και αυτο-εξέτασης, κατασκευάζοντας ταυτόχρονα το πιστοποιητικό εμβολιασμού ως ένα νέο μέτρο κατηγοριοποίησης και ελέγχου του πλη-

θυσμού και διαμόρφωσης νέων ζώνων αποκλεισμού ή διαφοροποιημένης πρόσβασης. Η «εξαίρεση» και η «νέα κανονικότητα» είναι ένα και το αυτό πράγμα: μια άορατη καραντίνα ή η απειλή της, νέοι ελεγκτικοί μηχανισμοί και νέες διαιρέσεις. Ο «προνοιακός» πόλος της υγείας βρίσκεται για άλλη μία φορά να χρησιμεύει ως το πρόσωπο και η ρητορική γενικής αποδοχής του παλιού καλού милитарισμού: έχεις ή δεν έχεις χαρτιά. Όπως θα δούμε, τα κράτη αφενός προβαίνουν σε συστηματική υγειονομική απογραφή δια μέσω των προγραμμάτων εμβολιασμού και αφετέρου εκβιάζουν την ιδεολογική, πρακτική, ηθική και πολιτική συμμόρφωση των πληθυσμών με τον θαυμαστό «καινούριο κόσμο» θέτοντας σε λειτουργία συστήματα «πλεονεκτημάτων» και αντίστοιχων ποινών με αντικείμενο την αποδοχή ή την άρνηση του εμβολιασμού.

Να το πούμε από την αρχή: **η καραντίνα δεν τελειώσε**, γιατί η καραντίνα είναι μία πολιτική τεχνολογία: милитарιστικής επιτήρησης με υγειονομικό περιεχόμενο: κατ' αυτό το γενικό σχήμα, α) ο εγκλεισμός και η αποστασιοποίηση ως αντικείμενο της «ατομικής ευθύνης» αντικαθίστανται από τον εμβολιασμό, ώστε η υποχρέωση αυτοεξέτασης να συνιστά ένα γκρίζο, μεταβατικό στάδιο, αρχικά αναπληρωματικό του εγκλεισμού και, στην φάση που διανύουμε, αναπληρωματικού του υποχρεωτικού εμβολιασμού β) οι βεβαιώσεις μετακίνησης αντικαθίστανται από το πιστοποιητικό εμβολιασμού ή το «υγειονομικό διαβατήριο» στον βαθμό που το τελευταίο περιλαμβάνει τόσο το πρώτο και όσο και τα πιστοποιητικά των διάφορων ειδών test.

α) Καταγραφή και καταγραφιμότητα: το έδαφος της κατηγοριοποίησης

Τον περασμένο Δεκέμβριο υπό την ενότητα «η ομορφιά της λίστας» σημειώναμε στην ίδια στήλη πως «όταν το κεφάλαιο κατευθύνεται σε νέα πεδία, όταν τα αφεντικά επιδιώκουν να γνωρίσουν σε μεγαλύτερο βάθος κι άλλες, διαφορετικές πτυχές, της κοινωνικής ζωής, της εργατικής δύναμης και των σωμάτων που τη φέρουν, τότε η λίστα καθίσταται απαραίτητη.» Ποιος αναλαμβάνει την συγγραφή της λίστας; Η απάντηση είναι γνωστή: Το κράτος! (Ποιος τομέας είθισται να αναλαμβάνει αυτήν την διεξαγωγή: ο προνοιακός!) Σύμφωνα με ένα τέτοιο σχήμα, κατασκευής πολλαπλών αρχείων που επικοινωνούν μεταξύ τους και συνιστούν τον παράδεισο του στατιστικολόγου (της πρώτης κρατικής επιστήμης αν θυμάστε), το ίδιο το πρόγραμμα εμβολιασμού συνιστά μία τέτοια υπερ-απόπειρα. Το ίδιο το πρόγραμμα εμβολιασμού είναι μία διαδικασία **απογραφής**. «2.450.362 εμβολιασμοί 1ης δόσης έχουν πραγματοποιηθεί μέχρι σήμερα 8/5/21» μας ενημερώνει το αρμόδιο κρατικό site, πετώντας μας στη μάπα ένα τεράστιο, μη αναλύσιμο αριθμό, που μοιάζει καταρχήν να μη συνιστά τίποτε περισσότερο από μία ποσότητα «ναι» (κάπως σαν το δημοψήφισμα, ε;). Η εμπειρία μπορεί να μας βοηθήσει. Για να εισέλθει κανείς/καμία στην πλατφόρμα, χρειάζεται να εισάγει το ΑΜΚΑ του, τον αριθμό μητρώου κοινωνικής ασφάλισης, και το ΑΦΜ του, τον αριθμό φορολογικού μητρώου: Συνεπώς, τα στοιχεία που ταυτοποιούνται μέσω taxis για να συνδεθούμε στην πλατφόρμα εμβολιασμού είναι (τουλάχιστον) τα εξής: όνομα, ηλικία, διαμονή, ασφάλιση, στοιχεία

για την εργασία μας, εισοδηματικά στοιχεία. **Η λίστα, όμως, των εμβολιασμένων, είναι και η λίστα των μη εμβολιασμένων.** ο στατιστικολόγος μπορεί να δει ποιοι/ες δεν έχουν εμβολιαστεί ή αλλάζουν γνώμη για την δεύτερη δόση: ανά γειτονιά, ανά επάγγελμα, ανά ηλικία, ανά εισοδηματικά/περιουσιακά στοιχεία, ανά «μορφωτικό επίπεδο», με βάση το ιατρικό αρχείο κλπ. Ας είμαστε, όμως, προσεκτικές: δεν καταστρώνουμε εδώ μία υπέρασπιση των «προσωπικών στοιχείων» ή της ιδιωτικότητας. Αυτό που προσπαθούμε να δείξουμε είναι ότι τα προγράμματα εμβολιασμού, ενόσω συνιστούν ταυτόχρονα στιγμές του εμπορικού πολέμου, είναι και νέα συστήματα καταγραφής και νομιμοποίησης της καταγραψιμότητας των πληθυσμών, στον βαθμό που παράγουν αυτές τις πληροφορίες ως αντικείμενο γνώσης: το πολιτικά χρήσιμο αποτέλεσμα της λίστας δεν είναι τα συγκεκριμένα στοιχεία- είναι είτε η γνώση της κοινωνικής κίνησης, του ελέγχου του ποιοι και με ποια χαρακτηριστικά τείνουν να μην συμμορφώνονται με τη νέα υγειονομική προσταγή ελέγχου που συστήνει το κράτος διά των εμβολίων και των δόσεων είτε η διαχείριση και η ιδεολογική ανακατασκευή αυτής της «γνώσης». Το πιστοποιητικό, λοιπόν, εκπροσωπεί μία τέτοια διαδικασία: μία διαδικασία ελέγχου και εκγύμνασής μας στην αποδοχή της αφήγησης της «έκτακτης υγειονομικής κρίσης».

β) Apartheid

Στη Γερμανία «οι πολίτες που έχουν εμβολιαστεί πλήρως κατά του κορωνοϊού εξαιρούνται από σειρά περιορισμών [...] μετά την έγκριση νέου νομοθετικού πλαισίου. Οι απαγορεύσεις κυκλοφορίας και τα όρια ατόμων σε κοινωνικές επαφές δεν ισχύουν πλέον για όσους έχουν εμβολιαστεί πλήρως – περισσότεροι από επτά εκατομμύρια άτομα – ή έχουν αναρρώσει από κορωνοϊό, σύμφωνα με τους νέους κανόνες»³. Στη Σερβία, δεν αποκλείεται «το ενδεχόμενο να υπάρξει και απόφαση που θα στερεί δικαιώματα στους εργαζόμενους στον δημόσιο τομέα που αρνούνται να εμβολιαστούν. [...] εξετάζεται το μέτρο της μη καταβολής αποδοχών σε εργαζόμενους στο Δημόσιο που έχουν νοσήσει από την Covid-19 και δεν είχαν εμβολιαστεί, κατά το διάστημα ισχύος της αναρρωτικής άδειας»⁴. Στην Αμερική, «η διοργανώτρια αρχή του αμερικανικού ποδοσφαίρου προσέφερε 50 δωρεάν εισιτήρια σε οπαδούς που θα θελήσουν να μοιραστούν τις ιστορίες τους για το τι τους έκανε να θέλουν να εμβολιαστούν. [...] οι ομάδες baseball της Νέας Υόρκης[...] προσέφεραν στους

οπαδούς τους δωρεάν εισιτήρια υπό τον όρο αυτοί να εμβολιαστούν μέσα στο γήπεδο με το εμβόλιο της Johnson & Johnson, [...] στο Σικάγο η πόλη ανακοίνωσε μηνιαία σειρά συναυλιών αποκλειστικά για πλήρως εμβολιασμένους. [...] Το Πανεπιστήμιο Rowan στο Γκλάσμπορο του Νιου Τζέρσεϋ προσφέρει 500 δολάρια βοήθεια σε όσους φοιτητές έχουν πλήρως εμβολιαστεί έως τις 7 Αυγούστου και άλλα 500 ευρώ σε είδη κάλυψης φοιτητικής στέγης»

Ας κάνουμε ένα βήμα πίσω: Όσα διαβάζουμε παραπάνω παραπέμπουν ευθέως στην ιδέα της κοινωνικής αξιολόγησης/βαθμολόγησης των πολιτών ως συστήματος παραγωγής ορισμένων συμπεριφορών και τύπων νομιμότητας και αντλούν από το τραπεζικό σύστημα αξιολόγησης της πιστοληπτικής ικανότητας των πελατών μιας τράπεζας αλλά και τα ασφαλιστικά συμβόλαια, όπου μια σειρά συμπεριφορών ή συνθηκών που κρίνονται ως αυτοκαταστροφικές στερούν από τον ασφαλιζόμενο την ασφαλιστική του ικανότητα, ήτοι την πρόσβασή του σε νοσοκομειακή κάλυψη κλπ. Στην μακρινή Κίνα -που καθόλου δεν διστάζουν να αντιγράψει η δημοκρατική δύση- το αξιολογούμενο «κοινωνικό προφίλ» είναι πλουραλιστικό: περιλαμβάνει ιατρικά αρχεία, ψηφιακά προφίλ, οικονομική κατάσταση, ιστορικό αγορών, και το σύνολο των σχέσεων με τις «τυπικές μας υποχρεώσεις»: πληρωμή λογαριασμών, συνέπεια στην εργασία, στρατολογία, πληρωμή προστίμων και φορολογικών υποχρεώσεων. Το «σκορ» επιτρέπει ή αρνείται: αλλιώς *κατανέμει γύρω από έναν μέσο όρο*, αδειοδοτώντας ή αποκλείοντας την πρόσβαση: από την έκδοση τραπεζικού λογαριασμού μέχρι τα αεροπορικά ταξίδια⁵.

Τι μπορούμε να πούμε μέχρι εδώ; Ας εξετάσουμε την θετικά παραγωγική διάσταση αυτού του συστήματος: Τι παράγει το καρότο του εμβολιασμού; Αυτό που «πιστοποιείται» με το πιστοποιητικό εμβολιασμού ή το πιστοποιητικό της αυτοεξέτασης είναι η διεξαγωγή μίας επιχείρησης «διαγωγής της διαγωγής»⁶, πειθάρχησης και κατάφασης τόσο σε ένα σύνολο υλικών πρακτικών όσο και σε ένα σύνολο ιδεών. Το πιστοποιητικό αφορά το κατά πόσον συμμορφώμαστε αναντίρρητα με την κρατική αφήγηση για το «τι είναι αυτό που συμβαίνει», στο επίπεδο της *πρακτικής στάσης*, και *ιδεολογικά* στον βαθμό που κάθε ιδεολογία συνεπάγεται μία ορισμένη πρακτική αλλά και κάθε πρακτική διέπεται από μία ιδεολογία. Έτσι, **η υγειονομική επιτήρηση επιτρέπει την κοινωνική συμπεριφορά**, επιτρέπει το ποσοτικό και ποιοτικό μέγεθος της εκπαίδευσης στην ιδεολογική και πρα-

κτική συμμόρφωση με την κρατική αφήγηση για την επικινδυνότητα του ιού και άρα την ιδεολογική νομιμοποίηση των «μέτρων». **Μετρά, καταγράφει, επιτρέπει και ελέγχει την εκ μέρους μας αποδοχή ενός νέου «κοινωνικού συμβολαίου»:** της παγκόσμιας αναδιάρθρωσης της εργασίας, της πολιτικής και του κοινωνικού σχετιζοσθαι μετρά, καταγράφει, επιτρέπει και ελέγχει την στάση του πληθυσμού απέναντι στην «πραγματικότητα», το ριζικό μετασχηματισμό της κοινωνίας όπως την ξέραμε. Κατασκευάζει και πιστοποιεί ταυτόχρονα την συγκατάβαση σε μία νέα ηθική, την ηθική της «ευθύνης», ήτοι την κρατική γραμμή για τις κοινωνικές σχέσεις: την ηθική του συνεχούς αυτο-έλεγχου, της συνεχούς αυτο-εξέτασης και την ηθική της «σωτηρίας»: το κράτος μας σώζει *κυριολεκτικά*. Υποστηρίζουμε το εξής: το σύμπλεγμα «προαιρετικός»εμβολιασμός [πιστοποιητικό εμβολιασμού/υγειονομικό διαβατήριο]-«υποχρεωτικός» αυτοέλεγχος συνιστά έναν τελεστή μετασχηματισμού τόσο των αντιλήψεων όσο και των πρακτικών μας: αποτελώντας ένα μέσο *εκγύμνασής* μας στην κοινωνική ηθική της «υγειονομικής κρίσης», που αντλεί από και αξιοποιεί την τριακονταετή ιδεολογία του «ατομικού κεφαλαίου» και την κατανόηση της υγείας ως μίας σειράς τιμών. Συνιστά, έτσι την έκφανση μιας νέας πολιτικής τεχνολογίας ρύθμισης των ταξικών σχέσεων. Η «διαγωγή της διαγωγής» καμία σχέση δεν έχει με τους «άπειρους μπάτσους» ή την καταστολή: η «διαγωγή της διαγωγής» αφορά τόσο τη σχέση μας με τον εαυτό μας και τις κοινωνικές μας σχέσεις, όσο και το είδος του δεσμάτός μας το κράτος, και, τελικά τη ρύθμιση της συμπεριφοράς μας απέναντι στην κρίση: τους μισούς μισθούς, τις ανύπαρκτες δουλειές, τις υπερωρίες κλπ. **Το πιστοποιητικό παράγει κατηγορίες διαφορετικών σχέσεων μας με το κράτος** (:τους θεσμούς, τους μηχανισμούς και τελικά, τα αφεντικά μας) που συνοδεύονται από διαφοροποιημένα αποτελέσματα: δικαιώματα ή όχι, ποινές ή ανταμοιβές, πρόσβαση και προνόμια ή παραγωγικούς αποκλεισμούς.

Πάμε λοιπόν στο αρνητικά παραγωγικό κομμάτι αυτής της τεχνολογίας. Όσο «πιστοποιεί» το πιστοποιητικό, άλλο τόσο από-νομιμοποιεί, και απαγορεύει, άλλο τόσο *απαξιώνει* ένα άλλο σύνολο κοινωνικών συμπεριφορών, πρακτικών στάσεων και τελικά πληθυσμών. Το παράδειγμα της μεταχείρισης των πολυεθνικών προλετάρων είναι εδώ πολλαπλώς χρήσιμο: η απαγόρευση τους δεν σήμαινε (μόνο) την φυσική τους εξόντωση αλλά μια σειρά παραγωγικών αποκλεισμών. Η πολιτική απαγόρευση διαμέσου της

άρνησης των νομιμοποιητικών εγγράφων, των «πιστοποιητικών» σήμαινε τη μαύρη εργασία ή την παράδοσή τους στη μαφία, η άρνηση νόμιμου ταξιδιού σήμαινε δουλειά για τους διακινητές. Ο αποκλεισμός από την εκπαίδευση ή την πρόνοια, την παραγωγή ενός τεράστιου κομματιού της εργατικής τάξης που θα συνιστούσε τον πάτο της εργατικής τάξης. Η απαγόρευση δεν συνιστά ένα οριζόντιο απόλυτο εμπόδιο, αλλά την *διαφοροποιημένη πρόσβαση*. Ταυτόχρονα, η νομιμοποίηση των εξοντωτικών πολιτικών δεν θα μπορούσε να έχει πραγματοποιηθεί χωρίς την συστηματική απαξίωση τους, τον γενικευμένο αντιμωσαλμανισμό και τον διαφορικό ρατσισμό: ανορθολογικοί, μη ενσωματώσιμοι, απολίτιστοι, μολυσματικοί.

Έχοντας αυτά κατά νου χρειάζεται να επιστρέψουμε σε όσα σημειώνει η εφημερίδα της κυβερνήσεως στο κεντρικό της άρθρο, στις 11/5:

«Η συζήτηση για την εσωτερική χρήση του πιστοποιητικού εμβολιασμού δεν πρέπει να δαιμονοποιηθεί προτού καν ανοίξει. Δεν είναι «δικασμός» να απονεμηθούν στους εμβολιασμένους οι προ πανδημίας ελευθερίες τους χωρίς περιορισμούς. Και αντιστρόφως: δεν είναι παράλογο να διατηρηθούν κάποιοι περιορισμοί για όσους, ενώ η πολιτεία τους δίνει τη δυνατότητα, κάνουν μια ατομική επιλογή ερήμην της δημόσιας υγείας. Ο (μη) εμβολιασμός είναι δικαίωμα. Αλλά δεν είναι αυτονόητο ότι πρέπει να είναι μια απόφαση χωρίς συνέπειες.»

Οι κοινωνικά «υπεύθυνοι» να ανταμειφθούν, οι κοινωνικά «ανεύθυνοι» να τιμωρηθούν. Καταλαβαίνουμε, ότι η απόσταση μεταξύ του «δεν είναι αυτονόητο» μέχρι το «είναι αυτονόητο» είναι ιδεολογικά ένα τσιγάρο δρόμος⁷. Αυτό που χρειάζεται να καταλάβουμε προς το παρόν, είναι ότι η διάκριση εμβολιασμένων-μη εμβολιασμένων, υπεύθυνων-ανεύθυνων δεν συνεπάγεται μία κάθετη διάκριση: συνεπάγεται πρώτα και κύρια την *εισαγωγή διαιρέσεων εντός της εργατικής τάξης*: συνεπάγεται διαφορετικές πλέον εμπειρίες καθημερινής ζωής και αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης, την διαφορική μεταχείριση μας από τα αφεντικά μας αλλά και μεταξύ μας. Συνεπάγεται μια σειρά από παραγωγικούς αποκλεισμούς από τα αεροπορικά ταξίδια και την επιλογή μιας εβδομάδας διακοπών μέχρι τον αποκλεισμό από μία σειρά βασικών κόμβων κοινωνικοποίησης: από τα γήπεδα μέχρι τον δημόσιο χώρο. Η απαγόρευση λειτουργεί δυναμικά: δημιουργεί διαφορετικούς βαθμούς πραγματικής και κοινωνικής νομιμότητας των σχέσεων

και των συμπεριφορών. Η απαγόρευση λειτουργεί επεκτατικά: φαίνεται να αφορά την «αναψυχή» αλλά αφορά την αναπαραγωγή μας ευθέως: «δεν είναι καθόλου αυτονόητο» ότι ο μη εμβολιασμός δεν θα συνεπάγεται την έκπτωση μας από τους προνοιακούς μηχανισμούς, έκπτωση που διενεργείται τα τελευταία τριάντα χρόνια: την ιατρική ασφάλιση ή τον ΟΑΕΔ. Η απαγόρευση παράγει: παράγει ένα πλήθος φορέων εργατικής δύναμης, εργατών και εργατριών που θα τελούν σε ένα καθεστώς υγειονομικού «υπο-δικαίου»: θα τους αφορούν συγκεκριμένες θέσεις εργασίας και συγκεκριμένοι χωροχρόνοι κοινωνικής αναπαραγωγής. Ας δούμε ένα εύληπτο παράδειγμα, του παρόντος-μέλλοντος της διαφορικής μεταχείρισης:

*«Ο εμβολιασμός, ακριβώς επειδή δεν είναι υποχρεωτικός και εφόσον δεν προβλέπεται από τη σύμβαση εργασίας, πρέπει να προβληματιστούμε μήπως αποτελεί **παρεπόμενη υποχρέωση της σύμβασης εργασίας**. Στη σύμβαση εργασίας υπάρχουν ποικίλα καθήκοντα και υποχρεώσεις του εργαζόμενου που συνδέονται με την εκτέλεση της σύμβασης. Υπάρχει η υποχρέωση εμπιστοσύνης [...] Υπάρχουν υποχρεώσεις προστασίας των οικονομικών και προσωπικών συμφερόντων του εργοδότη και υποχρεώσεις εξασφάλισης της παροχής. Ανάλογα με τις περιπτώσεις, το εργασιακό περιβάλλον και τη σύμβαση εργασίας, μπορεί κανείς να αισθανθεί τη στενή ή χαλαρή σύνδεσή του στις ως άνω υποχρεώσεις. **Παραδείγματος χάριν, διαφορετικές υποχρεώσεις προστασίας μπορεί να απαιτήσει ο εργοδότης από ένα τραπεζικό υπάλληλο και διαφορετικές από έναν εργάτη οικοδομικών έργων**. Αν λοιπόν δεχθούμε ότι ο εμβολιασμός **αντί-COVID 19**, εμπίπτει σε μία από τις παραπάνω υποχρεώσεις, ποιες οι συνέπειες για τον εργαζόμενο που δεν την εκπληρώνει; Ο εργοδότης έχει τη δυνατότητα στα πλαίσια του διευθυντικού του δικαιώματος **να τοποθετήσει τον εργαζόμενο σε άλλη θέση εργασίας, να του αλλάξει καθήκοντα, να του χορηγήσει άδεια ώστε να ωριμάσει η σκέψη του για την αποδοχή του εμβολιασμού, χωρίς αυτό να λειτουργεί εκδικητικά, αλλά με τη συναίνεση του εργαζόμενου, ώστε αυτός να σκεφτεί και να σταθμίσει τη «βίαιη» επέμβαση στην προσωπικότητά του, που πάντοτε αποτελεί ένα οποιοδήποτε εμβόλιο.»⁸ (ο τονισμός δικός μας)***

Ωραία: να το πούμε απλά: το θέμα δεν είναι το ίδιο το εμβόλιο αλλά η παραγωγή ενός νόμιμου λόγου (νο-

μιμοποιημένου από την «υγειονομική κρίση») διαφορικής μεταχείρισης των εργατών/τριων με αναφορά σε ένα μέτρο εκτός της εργασίας, της παραγωγής διαφορετικών «κατηγοριών» εργαζομένων, παραγωγής διαιρέσεων στην εργασία: οι αξιόπιστοι, οι αναξιόπιστοι, οι «ασυμπτωματικοί», κλπ. Δεν υπάρχει πρόβλημα να μην θέλετε να κάνετε σελφ-τεστ ή να εμβολιάζεστε: αλλά θα δουλεύετε στον πάτο της καπιταλιστικής αξιοποίησης, (είδατε πόσο προσεκτικά το έθεσε ο εργατολόγος: *«διαφορετικές υποχρεώσεις προστασίας μπορεί να απαιτήσει ο εργοδότης από ένα τραπεζικό υπάλληλο και διαφορετικές από έναν εργάτη οικοδομικών έργων.»*), δεν θα πατάτε στα νοσοκομεία, και γενικά, δεν θα πηγαίνετε όπου γουστάρετε.

Η υπαγωγή μιας σειράς υποκειμένων στην πληθώρα ενός απολύτως νομιμοποιημένου ελέγχου με δημοκρατικό πρόσωπο: η απαλλαγή του κράτους από μία σειρά «εξόδων» στην βάση του αποκλεισμού των «ανεύθυνων» από τους μηχανισμούς πρόνοιας: η αναδιάρθρωση κλάδων -πρώην μαζικής- καπιταλιστικής αξιοποίησης όπως ο τουρισμός ή η βιομηχανία του θεάματος. Τελικά, η παραγωγή μίας νέας επικράτειας υποκειμένων που εξαιρούνται των τυπικών ρυθμίσεων του ταξικού πολέμου στο σύνολο της ζωής τους. **Να τι «πιστοποιεί» το πιστοποιητικό.** ●

1. Self test: Από σήμερα η διάθεσή τους για εργαζόμενους στο Δημόσιο, «Τα Νέα», (13.05.2021)
2. Άρση lockdown: Το «πρωτόκολλο» για ταξίδια στα νησιά, «Η Καθημερινή», (14.05.2021)
3. Γερμανία – Εμβόλιο: Περισσότερες ελευθερίες για όσους έκαναν και τις δύο δόσεις, «Η Καθημερινή», (09.05.2021)
4. Σερβία: Οικονομικά κίνητρα στους πολίτες για να εμβολιαστούν κατά του κορωνοϊού και πιθανές κυρώσεις για τους αρνητές που εργάζονται στο Δημόσιο, «Ναυτεμπορική», (05.05.2021)
5. Πελεβάνη Μ., Πώς το Black Mirror εφαρμόζεται στην Κίνα, (12.05.2020) διαθέσιμο στο: <https://tvxs.gr/news/kosmos/pos-black-mirror-efarmozetai-stin-kina>
6. Φουκώ, Μ., Δύο δοκίμια για το υποκείμενο και την εξουσία, εκδ. Ψυλόν, 1986
7. Ήδη διαβάζουμε πως «το φθινόπωρο θα έλθει στο προσκήνιο, όπως έχει προαναγγείλει ο πρωθυπουργός, και ο υποχρεωτικός εμβολιασμός των υγειονομικών.» στο Εμβόλιο: Τα «προνόμια» που εξετάζει η κυβέρνηση για όσους χτίζουν το τείχος ανοσίας, «Η Καθημερινή», (16.05.2021)
8. Καρούζος, Γ., Η απόλυση ως κύρωση στην άρνηση του εργαζόμενου για εμβολιασμό κατά του Covid-19, (16.03.2021) διαθέσιμο στο: <https://www.syntagmawatch.gr/trending-issues/h-apolysh-ws-kyrws-i-s-thn-arnisi-tou-ergazomenou-gia-emboliasmo-kata-tou-covid-19/>

